

Sygn. akt XV Ca 1727/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Wysocki (spr.)

Sędzia: SO Anna Paszyńska-Michałowska

Sędzia: SR del. Marta Welbel

Protokolant: prot. sąd. Agata Lipowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 marca 2014 roku w Poznaniu

sprawy z powództwa W. w W.Oddział (...)w P.

przeciwko K. B. i M. B.

przy interwencji ubocznej M. P.

o eksmisję

na skutek apelacji wniesionej przez interwenienta ubocznego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 16 września 2013 r.

sygn. akt I C 363/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w jego punkcie 2. orzeka o braku uprawnienia pozwanego K. B. do otrzymania lokalu socjalnego,

b) uchyla jego punkt 4,

II. zasądza od pozwanego K. B. na rzecz interwenienta ubocznego

kwotę 260zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

/-/ A. Paszyńska - Michałowska/-/ M. Wysocki/-/ M. Welbel

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 września 2013r. Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w sprawie z powództwa W.w W.Oddział (...)w P., przeciwko K. B.i M. B., przy udziale M. P., o eksmisję, nakazał pozwanym aby opuścili, opróżnili i wydali powodowi lokal mieszkalny nr (...)położony w P.przy ul. (...) (pkt 1); przyznał pozwanemu K. B.uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego (pkt 2); orzekł o braku uprawnienia pozwanego M. B.do otrzymania lokalu socjalnego (pkt 3); nakazał wstrzymanie wykonania wyroku w pkt. 1 do czasu zaoferowania pozwanemu K.

B.przez M. P. umowy najmu lokalu socjalnego (pkt 4); zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 337zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 120zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez powoda (pkt 5); a także nie obciążył pozwanych kosztami wywiezionej interwencji ubocznej (pkt 6).

Wydając powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Lokal mieszkalny nr (...)mieszczący się w budynku przy ul. (...)w P.należy do zasobu lokalowego W..

Lokal ten został przydzielony w dniu 25 kwietnia 2006r. K. B. -, będącemu wówczas emerytem wojskowym na mocy decyzji przydziału Nr OReg-ZGM-(...)(...)

Z dowodów wpłat przedstawionych przez pozwanego K. B. wynikało, że nie zostały uiszczone należności czynszowe za 4 miesiące 2006r. (lipiec, sierpień, wrzesień i listopad), za 9 miesięcy 2007r. (styczeń, luty, maj, czerwiec, lipiec, wrzesień październik, listopad, grudzień), za 10 miesięcy 2008r. (styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, wrzesień, listopad, grudzień), za 7 miesięcy 2009r. (styczeń, luty, marzec, sierpień, wrzesień, listopad, grudzień), za trzy miesiące 2010r. (luty, lipiec, listopad), za 9 miesięcy 2011r. (styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, wrzesień, październik, grudzień).

Wobec zalegania z opłatami za używanie lokalu i opłatami za media komunalne Dyrektor Oddziału (...) w P. poinformował pozwanych pismem z dnia 19 czerwca 2012r. o zamiarze wypowiedzenia umowy najmu, w którą przekształciła się decyzja przydziału.

W dniu 30 lipca 2012r. Dyrektor Oddziału (...) w P. wypowiedział najemcy umowę najmu.

Pozwani nie uiszcili na rzecz powoda kwoty zadłużenia wobec czego wezwani zostali do dobrowolnego opuszczenia i opróżnienia zajmowanego lokalu mieszkalnego pismem z dnia 27 sierpnia 2012r.

Pozwany K. B.ma 59 lat, jest emerytem wojskowym i pobiera świadczenia emerytalne z (...)Biura (...)w P.. Z emerytury pozwanego prowadzona jest egzekucja komornicza. Pozwany K. B.jest osobą niepełnosprawną ma stwierdzoną tzw. (...)grupę inwalidztwa orzeczeniem Wojskowej Komisji Lekarskiej.

Pozwany M. B. ma 31 lat wykonuje pracę w ramach umów cywilnoprawnych. Uzyskuje wynagrodzenie w kwocie 1.200-1.500zł netto, z wynagrodzenia prowadzona jest egzekucja komornicza. Pozwany nie posiada orzeczenia o niepełnosprawności , nie korzysta z pomocy społecznej, nie pobiera renty ani emerytury z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów z dokumentów oraz uznanych za wiarygodne zeznań pozwanych. Jednocześnie Sąd Rejonowy oddalił wnioski interwenienta ubocznego o zwrócenie się do (...)Biura (...) i L.Polska o podanie wysokości dochodów uzyskiwanych przez pozwanych. W sprawie pozostawało bowiem bezspornym, że pozwani osiągają dochody ze wskazanych wyżej źródeł. W ocenie Sądu wysokość tych dochodów została wyjaśniona w sposób nie budzący wątpliwości w oparciu o zeznania pozwanych tym samym zwrócenie się o wskazanie wysokości wynagrodzeń było zbędne i prowadziłoby do nieuzasadnionego przedłużenia niniejszego postępowania.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy dokonał następujących rozważań prawnych:

W ocenie Sądu I instancji nie ulegało wątpliwości, że pozwani posiadali zadłużenie względem powoda, a umowa najmu została pozwany wypowiedziana. Wypowiedzenie zostało poprzedzone pismem wskazującym na zamiar wypowiedzenia stosunku najmu, z wyznaczeniem terminu zapłaty. Pozwani nie wyprowadzili się z lokalu powoda. Stosunek łączący powoda z pozwany został poddany regulacjom ustawy z dnia 22 czerwca 1995r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 45 ust. 3 w/w ustawy, do opróżnienia lokalu mieszkalnego przez: kobietę w ciąży, małoletniego, osobę niepełnosprawną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia

1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej (...) lub ubezwłasnowolnioną, obłożnie chorego, osobę, która dysponuje dokumentem urzędowym lub zaświadczeniem lekarskim stwierdzającym stan zdrowia, w którym chory bez narażenia życia lub zdrowia nie może prowadzić normalnej egzystencji, a w szczególności nie jest zdolny do podjęcia żadnej pracy, wydanym nie wcześniej niż 1 miesiąc przed wykonywaniem przymusowego wykwaterowania, emeryta i rencisty wraz z osobami wspólnie i nimi zamieszkującymi, nie wydaje się decyzji o opróżnieniu lokalu mieszkalnego, ale dyrektor kieruje do sądu pozew o opróżnienie lokalu, orzeczenie o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, o wezwaniu do udziału w postępowaniu gminy oraz zasądzenie odszkodowania. Następnie Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z treścią art. 222 § 1 kc właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

W niniejszej sprawie pozwani nie kwestionowali prawa powoda do domagania się wydania lokalu mieszkalnego. Z chwilą rozwiązania umowy najmu z pozwanym K. B. na skutek dokonanego wypowiedzenia wygasł również tytuł prawny przysługujący pozwanemu M. B.. Mając na względzie skutecznie dokonane wypowiedzenie umowy najmu oraz legitymację czynną powoda domagania się wydania spornego lokalu uzasadnione okazało się powództwo o nakazanie, aby pozwani K. B. i M. B. opróżnili oraz opuścili i wydali powodowi - lokal mieszkalny nr (...) położony w budynku przy ul. (...) w P., o czym Sąd Rejonowy orzekł w pkt 1 wyroku.

W świetle zasadności powództwa o opróżnienie lokalu koniecznym okazało się rozważenie przesłanek wskazanych w 45 ust. 3 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP, który to przepis zawiera regulację trybu postępowania w sprawach opróżnienia lokalu w sytuacji, gdy żądanie jego zwolnienia obejmuje osoby, którym przysługuje z mocy ustawy prawo do lokalu socjalnego. Zgodnie z w/w regulacją prawo do lokalu socjalnego przysługuje pozwanemu K. B. jako emerytowi wojskowemu, pobierającemu świadczenia emerytalne z (...) Biura (...) w P.. K. B. jest ponadto osobą niepełnosprawną – ma stwierdzoną niepełnosprawność orzeczeniem Wojskowej Komisji Lekarskiej. Z kolei pozwany M. B. jest pełnoletni, nie jest osobą niepełnosprawną, pracuje i w ocenie Sądu nie spełnia przesłanek z ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej warunkujących uzyskanie prawa do lokalu socjalnego. W ocenie Sądu Rejonowego fakt, że pozwany M. B. zamieszkuje wspólnie z emerytem wojskowym – K. B. nie prowadzi do wniosku, że i jemu należy przyznać uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego. W tym stanie rzeczy Sąd ten rozstrzygnął jak w pkt. 2 i 3 wyroku.

Ponadto Sąd Rejonowy w pkt. 4 wyroku nakazał wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez M. P. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego K. B..

O kosztach poniesionych przez powoda Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i § 9 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) zasądając od pozwanych, którzy przegrali postępowanie w całości, na rzecz powoda kwotę 337zł na którą składały się opłata od pozwu – 200zł, koszty zastępstwa procesowego – 120zł, koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17zł. Rozstrzygając o kosztach Sąd ten w świetle art. 107 kpc nie uwzględnił wniosku interwenienta ubocznego M. P. o zasądzenie kosztów interwencji ubocznej.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł interwenient uboczny – M. P., który zaskarżył go w części tj. w zakresie pkt. 3 i 4. Zaskarżonemu rozstrzygnięciu apelujący zarzucił naruszenie art. 14 ust. 4 in fine ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. 2005r., nr 31, poz. 266 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że pozwany K. B. nie może zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany.

Z uwagi na powyższe, interwenient uboczny wniósł o zmianę pkt. 3 wyroku poprzez orzeczenie o braku uprawnienia pozwanego K. B. do otrzymania lokalu socjalnego oraz uchylenie pkt. 4 wyroku; a nadto zasądzenie na rzecz interwenienta ubocznego kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji M. P. podniosło, że sam fakt należenia pozwanych do kręgu osób wymienionych w art. 45 ust. 3 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP, nie oznacza, że Sąd ma obowiązek automatycznie przyznać im prawo do

lokalu socjalnego. Przepis ten adresowany jest do Dyrektora W., a nie do Sądu, który zobowiązany jest do wystąpienia do Sądu z wnioskiem o przyznanie lokalu socjalnego i do jego popierania, nie oznacza to, że wniosek taki jest wiążący dla Sądu. Według apelującego, Sąd dokonujący oceny zasadności przyznania uprawnienia do lokalu socjalnego winien stosować reguły zawarte w art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów (...). Art. 1a ustawy o ochronie praw lokatorów (...) dotyczy bowiem wyłącznie lokali będących w dyspozycji W., a nie osób je zajmujących, o których stanowi art. 45 ust. 3 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP. Według apelującego, pozwany nie spełnia wymogów z art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów (...), albowiem osiąga takie dochody, które umożliwiają mu zamieszanie w innym lokalu w rozumieniu art. 14 ust. 4 w/w ustawy.

W odpowiedzi na apelację interwenienta ubocznego, powód W. w W.Oddział (...)w P.wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na apelację powód podniósł, że ustawa o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP jako *lex specialis* do ustawy o ochronie praw lokatorów (...) w art. 45 ust. 3 zawiera własny katalog przesłanek warunkujących prawo do lokalu socjalnego, oraz kompetencję sądu do orzeczenia o tym uprawnieniu. Skoro ustawodawca w tym przepisie odrębnie uregulował przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, to sąd orzekając o tym uprawnieniu powinien stosować *lex specialis*. Gdyby ustawodawca chciał aby przesłanki te były w obu przypadkach jednakowe, to w ustawie o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP nie zamieszczał by odrębnej normy prawnej, a zastosował jedynie odesłanie do przepisów ustawy o ochronie praw lokatorów (...).

Pozwany K. B. także domagał się oddalenia apelacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja interwenienta ubocznego zarzuca zaskarżonemu wyrokowi wyłącznie naruszenie prawa materialnego, nie kwestionując ustaleń faktycznych tego orzeczenia. W konsekwencji Sąd Okręgowy podziela te niekwestionowane ustalenia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008r., sygn. III CZP 49/07, publ. OSNC 2008/6/55) z uzupełnieniem wynikającym z informacji uzyskanych od pozwanego K. B. na rozprawie apelacyjnej (k.168). Emerytura pozwanego to obecnie kwota netto niespełna 1.600zł, z czego pozwany na mieszkanie wydaje blisko 700zł, pozwany opłaca aktualnie alimenty na córki (które już pracują) w kwocie 272zł. W mieszkaniu nie zamieszkuje już drugi z pozwanych – M. B., którego rzeczy nadal się tam jednak znajdują (pozwany K. B. nie posiada jednoznacznej wiedzy co do miejsca pobytu syna).

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była natomiast kwestia interpretacji przepisu art. 45 ust. 3 ustawy z dnia 22 czerwca 1995r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP, a także wzajemnej relacji tego przepisu do przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego. Zasadą jest, że opróżnienia lokalu mieszkalnego, miejsca w internacie albo kwaterze internatowej zamieszkiwanych przez żołnierza wspólnie z innymi osobami dokonuje organ egzekucyjny, na wniosek dyrektora oddziału regionalnego, w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (art. 45 ust. 3 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP). Przepis art. 45 ust. 3 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP stanowi jednak dodatkowo, że w przypadku osób w nim wymienionych (kobiety w ciąży, małoletniego, osoby niepełnosprawnej, obłożnie chorego, emeryta i rencisty - wraz z osobami wspólnie z nimi zamieszkującymi), nie wydaje się decyzji o opróżnieniu lokalu mieszkalnego, miejsca w internacie albo kwaterze internatowej, a w takim przypadku dyrektor oddziału regionalnego kieruje do sądu powszechnego pozew o opróżnienie lokalu mieszkalnego, orzeczenie o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, o wezwaniu do udziału w postępowaniu gminy oraz zasądzenie odszkodowania. Zdaniem Sądu Okręgowego, brzmienie tego przepisu, a w szczególności zawarte w nim odesłanie do postępowania sądowego i stwierdzenie, że dyrektor oddziału regionalnego kieruje wraz z pozwym wniosek o orzeczenie, iż w/w osobom przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego, nie oznacza, że osoby, o których mowa w art. 45 ust. 3 w/w ustawy, obligatoryjnie otrzymają lokal socjalny. W tym zakresie Sąd II instancji podziela stanowisko wyrażone przez interwenienta ubocznego w apelacji, zgodnie z którym powyższy przepis adresowany

jest do Dyrektora W., a nie do sądu. Dyrektor W. zobowiązany jest, zgodnie z w/w przepisem, do wystąpienia do sądu z wnioskiem o przyznanie lokalu socjalnego i do jego popierania, co nie oznacza jednak, że wniosek taki jest dla sądu wiążący. Odesłanie na drogę postępowania sądowego oznacza, że w sytuacji skierowania pozwu do sądu, rozstrzygnięcie czy danej osobie przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego należy wyłącznie do sądu, który w każdym wypadku musi rozważyć okoliczności konkretnego przypadku. Nie sposób podzielić przy tym twierdzeń powoda, iż ustawodawca w tym przepisie odrębnie uregulował przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego i sąd orzekając o tym uprawnieniu powinien stosować przepis ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP jako *lex specialis* w stosunku do przepisów ustawy o ochronie praw lokatorów. Przepis ten nie zawiera odrębnych przesłanek orzekania o powyższym uprawnieniu lecz zawiera wyłącznie odrębny katalog osób, co do których nie stosuje się trybu egzekucji administracyjnej przy opróżnianiu zajmowanego przez nich lokalu, w związku z czym obligatoryjne jest wystąpienie przez Dyrektora W. z pozwem o opróżnienie lokalu, zawierającym m.in. wniosek o orzeczenie o uprawnieniu do lokalu socjalnego. Co prawda przepis art. 1a ustawy o ochronie praw lokatorów stanowi, że przepisów ustawy nie stosuje się do lokali będących w dyspozycji W., niemniej oznacza to, że nie stosuje się ich wyłącznie wprost. Nie jest natomiast wykluczone ich stosowanie w drodze analogii, np. w przypadku orzekania przez sąd o obowiązku opróżnienia lokalu zajmowanego przez osoby, co do których wyłączony jest wszczęcie postępowania egzekucyjnego w trybie administracyjnym. Zdaniem Sądu II instancji, uwzględniając żądanie pozwu wniesionego przez Dyrektora W., co do orzeczenia obowiązku opróżnienia zajmowanego lokalu przez pozwanych, sąd orzekając o uprawnieniu pozwanych do otrzymania lokalu socjalnego, winien stosując odpowiednio w szczególności przepis art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów, rozważyć czy pozwani spełniają określone tam przesłanki do orzeczenia o w/w uprawnieniu. Sąd musi mieć w takim wypadku na uwadze sytuację konkretnej osoby (pозwanego), w tym w szczególności to, czy ma ona możliwość zamieszkania w innym lokalu niż dotychczas używany (art. 14 ust. 4 *in fine* uopl). Inne rozwiązanie tego problemu prowadziłoby do trudnego do zaakceptowania wniosku, że każdorazowo emeryt wojskowy miałby uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego niezależnie od swej sytuacji majątkowej i posiadanych możliwości znalezienia sobie innego mieszkania – taka propozycja stanowiłaby nieuzasadnione uprzywilejowanie byłych wojskowych w stosunku do innych osób podlegających regulacjom ustawy o ochronie praw lokatorów.

W ocenie Sądu Okręgowego, mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy stwierdzić należy, że pozwany K. B. nie spełnia przesłanek do przyznania mu uprawnienia do lokalu socjalnego. Co prawda należy on do kręgu osób wymienionych w art. 45 ust. 3 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP, co do których Dyrektor W. zobowiązany jest wystąpić z wnioskiem do sądu o orzeczenie o uprawnieniu do lokalu socjalnego (jest emerytem), jednak ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż może on zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas zajmowany. Pozwany K. B. osiąga obecnie stały dochód w postaci emerytury w wysokości ok. 1.600zł netto miesięcznie, podczas gdy jego obecne wydatki mieszkaniowe (czynsz + opłaty) wynoszą prawie 700zł miesięcznie. Zauważyć przy tym należy, że w/w mieszka sam (syn M. B. się wyprowadził z przedmiotowego lokalu mieszkalnego) i spłacił już całkowicie zadłużenie wobec powoda z tytułu czynszu. W ocenie Sądu Okręgowego, uzyskiwane przez pozwanego dochody umożliwiają mu znalezienie na wolnym rynku lokalu mieszkalnego, który pozwoli na zaspokojenie jego obecnych potrzeb mieszkaniowych. Dodatkowo podnieść należy, że sytuacja majątkowa pozwanego K. B. może ulec poprawie, jeżeli okaże się, iż jego córki (co do których ciąży na nim obowiązek alimentacyjny) rzeczywiście usamodzielnili się, w związku z czym w/w obowiązek pozwanego wygaśnie.

Reasumując stwierdzić należy, że wbrew stanowisku Sądu Rejonowego, pozwany nie spełnia przesłanek uzasadniających przyznanie mu uprawnienia do otrzymania od Gminy M.P. oferty najmu lokalu socjalnego, wobec czego Sąd Okręgowy na podstawie art. 386§1 kpc zmienił zaskarżony wyrok w jego pkt. 2 w ten sposób, że orzekł o braku uprawnienia pozwanego K. B. do otrzymania lokalu socjalnego (pkt I. a wyroku). Konsekwencją powyższego była również zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie pkt. 4, poprzez jego uchylenie (pkt I. b wyroku).

Z kolei z uwagi na uwzględnienie apelacji interwenienta ubocznego, Sąd II instancji na podstawie art. 98 kpc w związku z art. 107 zd. 3 kpc kosztami postępowania apelacyjnego obciążył w całości pozwanego K. B., jako przegrywającego sprawę i z tego tytułu zasądził od niego na rzecz interwenienta ubocznego kwotę 260zł zwrotu poniesionych przez niego kosztów postępowania apelacyjnego (pkt II wyroku). Na koszty te składały się uiszczona opłata od apelacji w

wysokości 200zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym w wysokości 60zł (§ 9 pkt 1 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz. U. 2013r., poz. 490 t.j.). Orzekając o wysokości wynagrodzenia tegoż pełnomocnika Sąd Okręgowy miał na względzie nakład jego pracy i stopień skomplikowania sprawy.

SSO A. Paszyńska – Michałowska SSO M. Wysocki SSR M. Welbel